

Helli Karimus

VERTA KÄSISSÄ

Helli Karimus

VERTA KÄSISSÄ

© 2018 Helli Karimus

Kannen kuvan otti Amandarose ja suunnitteli ilse Holm

Oikoluku: Merja Suomela

Kannen suunnittelu: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-339-994-5

1. luku

Jossain Suomen ja Venäjän rajan tuntumassa harhaili mies, jolla oli verta käsissään. Metsässä oli vielä kevättalvi ja maassa lunta, jossa verta. Mies katseli käsiään tovin, ihmetellen, mistä oli metsään joutunut. Miksi hänellä oli verta käsissään? Miksi repaleiset vaatteet yllään? Hän harhaili tietämättä, missä oli. Hän ajautui syvemmälle metsään, missä vain kuuset todistivat jotain tapahtuneeksi. Mutta mitä? Ja miksi?

Lumi alkoi sulaa veren ympäriltä. Mies pyyhki lumeen veriset kätensä. Maa huokaisi, syvään taipuneet kuuset ja koivut antoivat ainakin näkösuojan. Ne näkivät, oliko mies yksin metsässä, ja hän taisi olla yksin.

Oliko hän tappanut jonkun, eläimen tai ihmisen? Se kävi hänen mielessään, vaikka hän ei muistanut tapahtumia eikä sitä, miksi hänellä oli verta käsissään ja vaatteissaan. Vaatteet imivät veren, samoin kuin maa, johon mies pyyhki kätensä huolella. Luminen maa ei tuominnut.

Kävi vain hiljainen tuuli, joka lehyytteli miehen ruskeata tukkaa. Ajatukset harhailien mies käveli, tietämättä minne. Ei tietoa ilmansuunnista, ei tietoa, mistä oli lähtenyt. Mies oli menettänyt muistinsa eikä tiennyt, miksi oli metsässä.

Miksi miehellä oli ollut verta käsissään? Tai minne hän oli mennossa? Aikansa kuljettuaan hän löysi aution mökin tai oikeastaan laudoista rakennetun majan, johon ei avaimia tarvittu. Hän huomasi, että mökissä oli asuttu, mutta nyt siellä ei ollut muita kuin hän.

Mies huomasi myös, että hänen vatsansa kurni. Hänellä oli suhdennälkä. Hän käveli sisälle, missä oli pöydäntapainen. Se oli tehty lau-

dasta, niin kuin kaikki muukin majassa. Joku oli syönyt siellä – mies huomasi säilykepurkkeja, joissa oli vähän tonnikalaa. Hän söi puutikulla purkit tyhjäksi, mutta vielä jäi nälkä. Ruokaa ei ollut purkeissa riittävästi.

Hän oli levoton ja pelkäsi ihmisiä jostain syystä, jota ei itsekään ymmärtänyt. Entä jos sinne tulisi ihmisiä? Olihan hänkin siellä. Entä jos joku muu eksyisi ja tulisi majaan?

Muisti teki työtä. Jotain hän oli tehnyt, mutta mitä? Hänen päättään särki. Hän kolusi majaa, mutta mitään ei enää kunnolla löytynyt. Oli jo myöhä. Hän käpertyi sikiöasentoon levolle ja yritti nukkua. Hän nukahtikin, mutta näki levottomia unia miehestä ja naisesta, ja unessa oli verta kaikkialla. Uni oli epäselvä, ja hän havahtui siitä hereille tuskan hiki kaikkialla kehossaan. Oli kylmäkin.

Mökissä oli kylmä yö, ja nälkäkin vaivasi. Mies nukahti uudelleen ja havahtui aamun koitossa. Aurinko nousi ja lämmitti hiukan.

Mökin pihaan tuli vieras, ja hän tuli sisälle. Hänellä oli reppu, lainvartijan vaatteet ja merkki, mutta vastaanotto oli yllätys. Mökissä nukkunut mies pelästyi ja yritti karkuun, mihin lainvartija sanoi: ”Ei tarvitse lähteä pois.” Mies oli kuitenkin lähdössä majasta, ja lainvartija kysyi: ”Miksi lähdet pois?” Hän sanoi itse olevansa tavallisella tarkastuksella. Majassa oleva mies tuli epäluuloiseksi, kun lainvartija kysyi hänen nimeään sekä sitä, millä asioilla mies oli. Eihän mies tiennyt nimeään! Eikä hän tiennyt sitäkään, millä asioilla oli, ja niinpä hän yritti vain lähteä pois. Tätä lainvartija kummasteli ja sanoi: ”Odota vähän.” Mies ei kuitenkaan odottanut. Lainvartija luuli, että hän oli rajan yli tullut venäläinen. Hän sanoi: ”Stop!” ja yritti pysäyttää miestä. Siitäpä tuli käsikähmä. Mies ei muistanut nimeään tai sitä, millä asioilla hän liikkui.

Niinpä mies juoksi metsään minkä jaloistaan pääsi. Kivet ja kannot olivat tiellä. Puiden sekaan päästyään hän oli piilossa metsänvartijal-

ta, joka juoksi perässä. Nälkäisenä ja pitkään kuljettuaan hän löysi joen, joka oli täynnä vettä, mutta ei päässyt yli vaan jäi metsänvartijan käsiin. Metsänvartija alkoi sitoa miestä kiinni narulla, joka hänellä oli repussaan, mutta mies rimpui ja sai yliotteen. Isoilla käsillään hän kuristi metsänvartijaa kurkusta.

He olivat kumpikin vuoroin voitolla, ja lopulta metsänvartija hävisi kamppailun. Hän menetti tajuntansa. Samalla kun hänen henkensä salpautui, otti mies, jolla ei ollut nimeä, repun hänen altaan. Mies löysi repusta ruokaa: voileipää, makkaraa, juustoa ja kahvia sekä vesileilin. Hän söi ja joi, tarkasti loput repun sisällöstä. Etsi sitten taskusta asetta ja löysikin puukon sekä tulitikut, joilla voi sytyttää nuotion joutumatta tekemään itse tulta. Lisäksi hän löysi narua, taskulampun sekä ampumaseen ja siihen patruunoita. Ehkei asema ollut kovin kaukana.

Kävi niin, että metsänvartija oli pelastanut miehen, joka lähti kulkemaan kauaksi paikalta. Metsänvartija virkosi ja alkoi heti etsiä asettaan, mutta ase oli poissa. Mies oli vienyt sen ja poistunut paikalta. Hän oli vienyt myös puukon. Metsänvartija luotti itseensä ja lähti perään epäillen miestä varkaaksi sekä rikolliseksi. Metsänvartija tavoitti miehen, ja alkoi uusi kamppailu, jonka tuntematon mies voitti. Tämä laukaisi aseensa, ja luoti osui rintaan. Hetken päästä metsänvartija lojui kuolleena maassa. Lumi värjäytyi punaiseksi.

Mies oli ihmeissään, kun ase laukesi. Nyt hänellä oli ihmishenki tunnollaan ja paha mieli – omatuntoko heräili? Hän tunsu pelkoa sekä kuollutta että kuolemaa kohtaan. Pelosta huolimatta hän otti metsänvartijalta takin, ennen kuin tämä kylmeni tai kangistui. Mies lähti mahdollisimman kauaksi.

Kun mies oli jättänyt metsänvartijan maahan makaamaan, hänen täytyi poistua. Hän tarkkaili tilannetta aikansa ja ehti majaan.

Mitä tämä on, mies ihmetteli. Hän löysi takin taskusta tulitikut, jotka anastanut metsänvartijalta. Hän löysi myös aseensa ja ymmärsi, että voisi ampua jäniksiä. Niinpä hän ensin laitteli purkkiruokia ja lähti sitten

kävelemään omia jalanjälkiään. Hän kulki metsänvartijan luokse, kävi tätä katsomassa. Metsänvartija makasi verilammikossa samassa paikassa, mihin oli jäänyt. Eläimetkään eivät olleet koskeneet ruumiiseen, vaikka tavallisesti tulivat linnut sekä muut raadonsyöjät. Niin, ihminenkin oli raato kuoltuaan.

Tapahtuneesta oli kulunut jo tunteja. Metsänvartija kangistui jo alkoi olla jäässä. Miehellä, joka ei tiennyt nimeään, oli suuret kämmenet, joilla pärjäsi ihmiselle ja eläimelle. Vahva hän oli, ei voi muuta sanoa, kun koulutetulle miehelle pärjäsi. Taistelemaan koulutetulle ja erämaa-koulutuksen saaneelle miehelle hän pärjäsi. Kovaa oli elämä hänellekin.

Elävien oli jatkettava elämää. Metsänvartijan takki oli vähän pie-ni, mutta sopi päälle. Kengät olivat pienet. Housut saivat jäädä vainajalle.

Ei mies tiennyt, mikä oli metsänvartijan tila. Hän tiesi vain, ettei tämä liikkunut eikä pannut enää vastaan. Hänen osaltaan taistelut oli taisteltu. Lain vartioiminen jäi muille eläville.

Mistä nimetön mies oli lähtenyt? Tai minne hän oli matkalla? Hän ei tiennyt itse, kunhan kulki vain, oli tottunut vaeltamaan metsässä. Mistä lie metsään tullut?

”Miksi metsänvartija halusi vangita hänet? Oliko siihen jokin syy?” joku muu olisi kysynyt mielessään.

Mies pohti aikansa, miten saisi jäniksen tähtäimeen. Hän tajusi sen verran, että nälkä oli hirmuinen. Nälkä ajoi tappamaan, samoin myöskin se, ettei hän muistanut mitään. Vain hämärästi hän muisti miestä kurista-neensa. Hän oli mielessään pahoillaan asiasta. Joku oli haavoittunut jossain, lopullisestiko?

Kun mies meni peremmälle metsään, häntä vastaan tuli eläimiä, joihin hän ei tuhlannut panoksia – sen verran hän tiesi, miten pyssyä

tuli käsitellä. Saadakseen jäniksen hänen oli oltava hiirenhiljaa, minkä hän luonnostaan tiesi. Jänikset olivat vielä valkoisia kevättalven jäniksiä. Ne loikkivat hangella, ja pensaat vain rapisivat. Hän tähtäsi jänispariin, sai asean toimimaan toistamiseen, nyt eläimen tappaakseen.

Oliko sattumaa, mutta jänis haavoittui. Mies otti sen helposti kiinni, eikä jänis kyennyt pakenemaan. Hän kantoi sen majapaikkaansa, avasi veitsellä kaulan, joi veren. Nyt jänis täytyi vain nylkeä, nahka pois, samoin sisälmykset. Mies sytytti tulen anastamillaan tulitikuilla. Hän heitti jäniksen tuleen ja odotti hiiloksen kypsentävän jäniksen. Tulen hän oli tehnyt kauemmaksi mökistä. Sen verran hän tajusi, ettei polttanut majapaikkaansa. Sisältä hän oli löytänyt suolaa, jota ripotteli jäniksen päälle, kun se kypsyi.

Jänis savusi ja siitä lähti outo tuoksu – siitä lähti veren sekä lihan tuoksu, kun se kärysi tulella, pienellä hiiloksella. Oli kevättalvi, eikä nuotio tahtonut syttyä kunnolla palamaan vaan paloi kitkutellen. Mies ei välittänyt. Noin kaksi tuntia hän kypsytteli jänistä ja laittoi sitten lisää suolaa, jota ei ollut paljon laitettavaksi makua antamaan. Välillä hän koetteli, oliko liha mureaa. Sen verran tolkuissaan mies oli, ettei syönyt raakaa jänistä, vaan odotti aikansa.

Kypsyttyään jänis on hyvää, mies tiesi. Hän täytti metsänvartijalta anastamansa vesileilin ja joi.

Jänis alkoi olla kypsä. Mies maistoi ja söi, söi ja joi hyvällä ruokahalulla. Metsänvartijaa hän ei enää muistanut. Hän vain söi ja ahmi, vaikka puolet ruuasta tulisi ulos. Hän alkoi syödä hitaammin ja jätti jänistä vielä seuraavaan päivään. Jänis taisi olla uros, kun oli niin iso. Ei tiedä, milloin seuraavan kerran saa ruokaa metsässä. Sitä mies ei pelännyt, että toiset etsisivät metsänvartijaa, löytäisivät metsänvartijan kuolleena, ammuttuna ehkä omalla aseellaan. Hän ei pelännyt, että he lähtisivät poliisien kanssa etsimään tekijää. Ei hän sellaista ajatellut. Hän ei pystynyt päättämään, että yksi ynnä yksi on kaksi.

Mies kävi levolle majapaikkaansa auringon mentyä levolle metsän taakse. Majaa ympäröi metsä, josta mies oli tiensä majaan löytänyt. Hän haki vettä leiliinsä läheisestä joesta, pesi kätensä ja kävi huuhtomassa naamansa. Majassa ei ollut mitään peittoa. Onneksi metsänvartijan takki lämmitti vähäsen. Se oli karvakauluksinen, majavan nahkasta kai tehty. Niinpä mies nukkui tyytyväisenä itseensä, koska oli syönyt jänistä. Mutta että oli tappanut ihmisen! Sitä hän ei muistanut. Tyytyväisenä itseensä mies nukkui auringon nousuun asti.

Mies nukkui unia näkemättä, kunnes heräsi auringon jo noustua. Hän söi loput jäniksestä, jonka oli jemmaannut viereensä. Mies pyyhki suunsa ja lähti taas pyssy mukanaan metsälle. Hän kulki kauan, kunnes löysi lymypaikan. Mutta sitä hän ei tiennyt, että metsänvartijaa oli ruvettu etsimään. Kolme miestä, kolme rajavartijaa, oli lähtenyt etsimään metsänvartijaa, ja he löysivät joelta kuolleen toverinsa makaamassa kuivuneessa veressä. He päättelivät, että tätä oli ammuttu rintaan. Teon takana oli siis ihminen, ei mikään eläin. Metsänvartijan reppu oli poissa, samoin tavarat ja ase, joka heillä kaikilla oli mukanaan varmuuden vuoksi, petojen tai muun vaaran varalta. Kuka ampuja olikin, häntä he lähtivät nyt etsimään. Kuka hän oli ja missä?

Mitään muuta ei voitu tehdä kuin kantaa kuollut toveri majapaikkaan rajatarkastusasemalle, ja se oli vaikeata ja hidasta puuhaa. Miehet ilmoittivat tapahtuneesta poliisiasemalle radiolähtettimellä ja sanoivat menevänsä etsimään syyllistä. Radiolähtetimeen puhuva poliisi kielsi tämän ja sanoi, että seuraavana päivänä haettaisiin apujoukkoja.

Miehet lähtivät silti matkaan. Heillä oli jo kiire saada syyllinen kiinni, ja niinpä he kulkivat majalle. He huomasivat, että majassa oli ollut joku tai joitakuita. He huusivat, mutta vastausta ei kuulunut. Niinpä he kävivät yksitellen sisällä – majaan ei oikein mahtunut kolmea.

Miehet löysivät metsänvartijan tavaroita: narua ja muuta, ruokätölkkejä, eväspapereita sekä vähän kauempaa nuotion jäljet. Oli mahdollista tietää, missä syyllinen tai syylliset olivat. Mikään eläin ei jättänyt nuotion jälkiä, se oli mahdotonta. Niinpä he taivalsivat metsään, missä nuoskalumen päälle satanut lumi peitti jäljet.

Maasto oli joka puolella tiheää metsää. Miehet etsivät yhtä tai useampaa ihmistä. Lopulta he löysivät jalanjälkiä ja päättelivät, että asialla oli ollut yksi ihminen, ilmeisen suuri – kengänjäljistä päätellen – ja ilmeisen vaarallinen. Hän oli aseistettu, hänellä oli metsänvartijan ase mukanaan. Missä hän nyt oli, siitä ei ollut tietoa. Metsä oli suuri ja laaja. He kolmessa tuumin miettivät, mitä tehdä. Pitäisikö hakea apujoukkoja? Vai mennä kolmistaan miehen perään? Heillä oli kolme asetta, puukot ja narua, jolla sitoisivat miehen kiinni, jos onnistuisivat hänet löytämään. Kännyköitä ei ollut vielä keksittykään. Niinpä he päättivät kolmistaan saada miehen esiin jostain metsän kätköistä. Miten hänet taivoittaa? Mitä tehdä, ampuako heti? Henki hengestä, tuumasivat he.

Miehet kulkivat aikansa ja kadottivat jalanjäljet. He ihmettelivät, missä mies oli. Kukin lähti eri suuntaan muttei kuulomatkaa pidemmälle. Kun he olivat aikansa ihmetelleet, oksa narahti ja kuului laukaus. Yksi mies oli saanut kuolettavan osuman lähietäisyydeltä. Toiset olivat vähän peloissaan ja riensivät laukauksen suuntaan ja löysivät toisen metsänvartijan kuolleena puun juurelta.

Niin yllättyneitä he olivat, että seisoivat puun juurella tietämättä mitä tehdä. Kauhuissaan he ihmettelivät, mistä ammunta tuli. He juoksivat kauemmaksi, mutteivät riittävän nopeasti eivätkä riittävän kauas. Taas kuului laukauksia, nyt heidän yläpuoleltaan. Mies oli puussa ja ampui sieltä. Yksi laukaus meni ohi, mutta seuraavat kaksi laukausta osuivat. Molemmat miehet putosivat polvilleen, siitä maahan, toinen suulleen, toinen kyljelleen. Laukauksia tuli neljä. Molemmat miehet saivat kaksi osumaa, toinen päähänsä, toinen hartioihin, rintaan. Kaksi muuta laukausta osuivat toiseen jalkaan ja palleaan.

Jonkin aikaa miehet olivat henkitoreissaan, kunnes hetken päästä heittivät henkensä vuodettuaan kuiviin, apua saamatta. Voi olla, että apu ei olisi edes auttanut. Ei auttanut miesten aseella osoittelu, aikaisempi hyökkäys tuli niin yllätyksenä.

Kuolleita oli nyt kolme lisää, yhden lisäksi. Ampuja oli mies, jolla ei ollut nimeä.

Mies kiipesi puusta alas. Hän näki metsänvartijoiden makaavan maassa. Miksi eränkävijälle ei ollut tullut mieleenkään katsoa tarkempan puuhun, jonka vieressä metsänvartija makasi? Seuraukset olivat kohtalokkaita. He olivat katsoneet ylös puuhun, mutteivät nähneet aseensa kanssa odottavaa miestä.

Yksinäinen mies oli entistäkin yksinäisempi. Rikollisempi ihminen, joka on osa luontoa ja joka saalistaa niin kuin eläin. Mutta tällä miehellä oli itesuojeluvaisto tai jokin, tuskin hän huvin vuoksi tappoi.

Seuraavan päivän aamu oli samanlainen kun aiempikin, nyt miehellä vain oli neljä ruumista ammuttuina. Tietenkin hän otti tarpeellisen heidän repuistaan, myös aseet ja kaikki amukset. Vähän miestä ahdisti, mutta häntä ahdistelleet miehet piti tappaa – itsepuolustusta, liioiteltua sellaista. Niinpä hän pälyili majassaan, kunnes huomasi, että oli parempi olla metsässä, jossa hän oli saalistanut eläimiä ja myös tappanut ihmisiä. Hän kulki aikomuksenaan metsästä saaliseläimiä, mutta ei saanut näköpiiriinsä paljon muuta kuin lintuja, jotka olivat pieniä, liian pieniä saaliiksi.

Niinpä oli pitkällä jo iltapäivä. Kuljettuaan pitkän matkan mies löysi toisen majan, joka oli samanlainen kun ensimmäinen. Mutta majassa oli käyty. Poliisi ja partio olivat löytäneet ruumiit ammuttuina, yksitellen, melkein vieri vieressä. Yksi oli joen tuntumassa. Jalanjäljistä oli helppo päätellä, missä toiset kolme olivat. Niinpä partio löysi neljä

kuollutta metsänvartijaa. Yksinäinen mies ei ollut yrittänyt peitellä ruumiita.

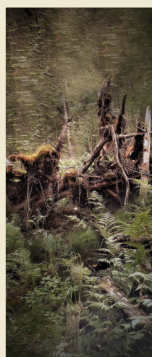
Poliisit ihmettelivät, miten oli mahdollista, että tekijöitä oli yksi, kuten he olivat päättelleet kengänjäljistä. He tuumasivat aikansa ja päättelivät, että tappaja oli häikäilemätön. Tappajan kengänjäljet olivat suuret. Tekijä oli mies ja luultavimmin suuri mies. Hänelle ei pärjäisi kaksikaan miestä pyssyineen, jollei yllättänyt murhaajaa. Surmaaja taisi sen taidon kyllä, olihan tappanut neljä aseellista miestä yksinään. Sieti varoa, ettei häneen törmännyt metsässä niin, että hän kerkeäisi ensin ampumaan. Koska aseita hänellä olisi, aseita, jotka oli anastanut metsänvarti-joilta. Pyssyt ja panokset.

Luultavasti mies oli jo kaukana aseineen. He eivät tienneet, että mies oli muistinsa menettänyt, syyntakeeton ihminen. Heitä oli kolme paria, ja he kyllä saisivat piiritettyä metsän, joka oli todella suuri. Heidän tuli olla tarkkana saadakseen miehen kiinni tai ammutuksi. He suunnittelivat ja suunnittelivat.

Poliisit kyllä saisivat miehen kiinni, kolme kahden paria. Heillä oli kova työ saada mies kiinni tai ammutuksi miestä. Ei väliä, vaikka mies saisi surmansa, niin häikäilemätön hän oli. Niinpä he päättivät lähteä eri suunnille pareittain. He eivät aavistaneet, mikä heitä odotti, vaikka pelkäsivätkin. Lähtivät silti kukin tahoilleen valmiina ampumaan miehen.

Yksinäinen mies näki majalle tullessaan, että poliisit lähtivät kulkemaan eri suuntiin. Niinpä hän lähti vastakkaiseen suuntaan toivoen välttävänsä sen, että poliisit näkevät hänet. Hän lähti kauas heistä. Hänellä oli vaisto tappaa. Käsky tuli aivoista, ei niinkään sydäimestä. Hän oli kerännyt luodit metsänvarti-joilta, niinpä hänellä riitti niitä. Hän osasi käsitellä asetta ja ladata. Lippaaseen mahtui kuusi luotia. Kivääriin mahtui vain yksi kerrallaan, ja sen hän hylkäsi, reppuun otti muut aseet.

Helli Karimuksen Verta käsissä rikosromaani kertoo nuoresta muistinsa menettäneestä miehestä, joka vaeltelee metsässä. Metsässä hän viihtyy ja siellä hän tahtoo elää hinnalla millä hyvänsä, omia alkukantaisia lakejaan noudattaen. – Tapa tai tule vangituksi. Yhteiskunnan lait ovat häneltä kadonneet, ainoa mikä merkitsee on metsä ja metsän hänelle suoma turvallinen vapaus.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

ISBN: 978-952-339-994-5

www.bod.fi